

Arrest

nr. 174 682 van 15 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DE TROYER en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Koro, een dorp in het Doshi-district (provincie Baghlan). Heel uw leven woonde u in Koro, samen met uw ouders en drie broers. U bent nooit naar school geweest en werkte als landbouwer. U bent negentien jaar oud, Tadzjiek van etnische origine en een soennitisch moslim.

Vier jaar geleden, in de maand Hamal van 1390 (maart/april 2011), raakte u gewond bij een zelfmoordaanval van de Taliban terwijl u aan het werk was op de velden. Als gevolg hiervan moest u zes maanden in het hospitaal in Puli Khumri verblijven. In de maand Dalwa van 1393 (januari/februari

2015) werd u door de Taliban tegengehouden in uw dorp. Ze zeiden dat u zich bij hen moest aansluiten maar u weigerde. Hierop sloegen ze u en raakte u opnieuw gewond aan uw been. U moest opnieuw naar het ziekenhuis voor een behandeling en bleef nadien enkele weken thuis om te recupereren. In de zomer of in de herfst van 2015 werd u een tweede maal tegengehouden door de Taliban. Ze zeiden dat ze u handgranaten zouden geven die u vervolgens naar een andere locatie moest brengen. Op een nacht, rond middernacht, kwamen ze naar uw huis en vroegen ze u om handgranaten naar Chinar Afghana, een naburig dorp, te brengen. U ging per ezel hier naartoe en overhandigde de granaten aan enkele Talibanstrijders. Nadien keerde u weer naar huis en ging u slapen. Na dit incident kwam u nog één keer naar buiten voor het avondgebed en werd u in de buurt van de moskee gestopt door de Taliban. Ze vroegen u om te gaan kijken hoeveel mensen er aanwezig waren bij een checkpoint in de omgeving van uw dorp. U deed dit, informeerde de Taliban, en ging nadien weer naar huis. In de periode hierna bleef u thuis. Eén keer kwam u buiten en werd u opnieuw aangesproken door de Taliban. Ze zeiden dat u niet zo veel pijn had aan uw been en dat u zich bij hen moest aansluiten. U legde dit alles uit aan uw vader die op zijn beurt een smokkelaar zocht en uw vertrek uit Afghanistan regelde. Rond de maand Saratan van 1394 (juni/juli 2015) verliet u uw dorp Koro. U reisde via Kabul naar Nimroz, en vervolgens via Pakistan naar Iran. In Iran stak u de grens over met Turkije. Nadien reisde u door via Griekenland, Macedonië, Servië, Oostenrijk en Duitsland. Op 3 november 2015 kwam u aan in België. Acht dagen later, op 11 november 2015, registreerde u zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken van de Belgische overheid en verklaarde u zichzelf vluchteling.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een medisch attest voor met betrekking tot de verwondingen die u opliep ten gevolge van de zelfmoordaanval in de maand Hamal van 1390 (maart/april 2011), opgesteld op 14 januari 2016 door een Belgische arts.

B. Motivering

Op basis van de analyse van uw asielaanvraag werd vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève aannemelijk te maken.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat uw relaas op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) opvallend afwijkt van uw asielmotieven zoals aangegeven bij Dienst Vreemdelingenzaken in de vragenlijst van het CGVS die aldaar werd ingevuld (hierna DVZ). Bij DVZ gaf u immers aan dat u gevlucht was omwille van de algemene situatie in Afghanistan, de gevechten in uw regio, en de aanwezigheid van de Taliban en de Amerikanen. Daarnaast vermeldde u eveneens dat u vier jaar geleden gewond was geraakt bij een bomexplosie, en dat u niet eerder had kunnen vluchten vanwege uw gezondheidstoestand ten gevolge van dit incident aangezien u gedurende 3 jaar niet kon lopen (zie vragenlijst CGVS, dd. 21 november 2015, opgesteld door een medewerker van de DVZ); andere persoonlijke problemen haalde u er niet aan. Tijdens het gehoor op het CGVS beweert u echter dat u meermaals persoonlijk bent aangesproken door de Taliban en zelfs twee keer uw samenwerking (onder dwang) aan hen verleende (CGVS p. 10-13). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt hoe het komt dat u deze incidenten eerder bij DVZ niet verteld heeft, is uw antwoord nog opmerkelijker. U stelt dat u dit alles wel degelijk heeft verteld maar de medewerkers van DVZ het "misschien hebben vergeten op te schrijven" en dat men u zei dat u "alles moest uitleggen in het tweede interview" (CGVS p. 13-14). Nochtans staat de rest van uw relaas wél uitgebreid neergeschreven, en werd dit bovendien ook verder bevraagd. Zo stelde de interviewer bij DVZ onder meer bijvragen met betrekking tot de bomexplosie waar u het slachtoffer van was, de verwondingen die u hierdoor opliep en de behandeling die u hiervoor ontving (zie vragenlijst dossier DVZ). Het feit dat de interviewer zou "vergeten" op te schrijven hebben dat u daarnaast ook nog drie keer persoonlijk aangesproken werd door de Taliban en zelfs gedwongen werd om uw samenwerking te verlenen, lijkt uiterst twijfelachtig. Meer nog, de interviewer van DVZ stelde u zelfs de vraag of u ooit persoonlijk bedreigd werd, waarop uw antwoord luidde: "Nee. De Taliban waren daar, de Amerikanen waren daar. Maar ik werd nooit rechtstreeks bedreigd" (zie vragenlijst in dossier DVZ). Op het CGVS geconfronteerd met deze eerdere verklaring, beweert u frappant genoeg dat u dit nooit gezegd heeft en dat dit leugens zijn. U stelt met andere woorden dat de interviewer van DVZ enerzijds de incidenten die u persoonlijk meemaakte met de Taliban - al dan niet bewust - zou "vergeten" op te schrijven hebben, en anderzijds een verklaring van u neergeschreven zou hebben die volledig gelogen zou zijn. Niettegenstaande het feit dat dit absoluut ongeloofwaardige en zelfs absurde veronderstellingen zijn, heeft u de verklaringen die u aflegde bij DVZ - en die u voorgelezen werden in uw moedertaal - ondertekend en goedgekeurd. Daarenboven gaf u aan het begin van het gehoor op het CGVS spontaan aan dat u een kopie van dit verslag opgevraagd had via uw advocaat, en dat u dit ook had ontvangen toen u langs ging op zijn kantoor. U had met andere woorden nog een tweede gelegenheid om deze "misverstanden" recht te zetten, maar deed dit blijkbaar niet. Ook werd u aan het begin van het gehoor op het CGVS nota bene de vraag gesteld of u tijdens uw registratie bij DVZ alle redenen voor uw vlucht had kunnen vermelden, waarbij u evenmin aangaf dat u dermate belangrijke incidenten niet had kunnen of mogen vertellen, of dat ze niet opgeschreven werden (CGVS p. 2). Het lijkt er dan ook heel sterk op

dat u de lacunes in uw originele verklaringen bij DVZ op het laatste nippertje, namelijk pas toen u er werkelijk mee geconfronteerd werd aan het einde van het gehoor op het CGVS, ronduit heeft proberen af te schuiven op de medewerker van DVZ, een handeling die uw algemene geloofwaardigheid ernstige schade toebrengt.

Voorts bent u er geenszins in geslaagd om de verklaringen die u op het CGVS aflegde met betrekking tot de incidenten die u persoonlijk overkwamen aannemelijk te maken. Het is immers wel erg opvallend, om niet te zeggen zeer merkwaardig, dat u de explosie waarbij u gewond raakte - een incident dat reeds vier jaar geleden plaatsvond - moeiteloos en precies in de tijd kan situeren, en de meest recente gebeurtenissen die voor u de concrete aanleiding vormden van uw vertrek uit Afghanistan amper of helemaal niet op de kalender kan aanduiden. Zo stelt u onder meer dat u in de maand Dalwa van 1393 (januari/februari 2015) een eerste maal werd tegengehouden door de Taliban (CGVS p. 9, 10). Vervolgens verklaart u dat u een vijf à zestal maanden later, meer bepaald in de zomer, een tweede maal werd tegengehouden door hen (CGVS p. 10, 11). Wanneer u echter even later tijdens het gehoor opnieuw gevraagd wordt om dit tweede incident te situeren in de tijd, geeft u plots aan dat u zich de maand en het seizoen niet meer herinnert, maar dat het mogelijks in de herfst was (CGVS p. 11). Nochtans, aangezien u zich de maand van het eerste incident zo feilloos herinnerde, had u de eenvoudige rekensom kunnen maken dat het tweede incident in de maand Saratan (juni/juli) of Assad (juli/augustus) moet gebeurd zijn.

Minstens even opmerkelijk is het feit dat u daarnaast ook nog gewag maakt van een derde confrontatie met de Taliban, waarna u een checkpoint moest gaan bespioneren. Wanneer u echter gevraagd wordt om ook dit in de tijd te situeren, kan u zelfs helemaal geen maand of seizoen meer aanduiden, hoewel u kort voordien nog over enerzijds de zomer en anderzijds de herfst had gesproken (CGVS p. 12). Dit wankel tijdsbesef met betrekking tot deze gebeurtenissen staat opnieuw in schril contrast met uw wel zeer vlotte aanduiding van de maand waarin u Afghanistan verlaten hebt. Aan het einde van het gehoor op het CGVS geeft u immers aan dat u Afghanistan hebt verlaten rond de maand Saratan van 1394 (juni/juli 2015, CGVS p. 14)). Dit komt quasi vlekkeloos overeen met de verklaringen die u eerder bij DVZ deed, en waarin u stelde dat u drie maanden onderweg bent geweest en aankwam in België op 3 november 2015 (zie verklaring reisroute DVZ p. 10). Echter, u was blijkbaar alweer vergeten dat u even voordien uw tweede, derde en vierde confrontatie met de Taliban vanaf de maand Saratan (juni/juli), Assad (juli/augustus) of zelfs nog later (de herfst) situeerde - periodes waarin u dus reeds onderweg of zowaar reeds in België was. Hiermee geeft u dan ook onvermijdelijk de indruk dat u uw asielmotieven geheel of minstens gedeeltelijk ingestudeerd of zelfs verzonnen zijn, een vermoeden dat alleen maar versterkt wordt na analyse van uw verdere verklaringen omtrent deze gebeurtenissen. Hierin werden immers dermate frappante tegenstrijdigheden en inconsistenties ontdekt, dat niet anders dan vastgesteld kan worden dat u in uw eigen leugens bent verwickeld geraakt.

Op de vraag wat er precies gebeurde toen de Taliban u voor de eerste keer tegenhield in de maand Dalwa 1394 (januari/februari 2015) antwoordt u immers in eerste instantie dat ze u vroegen om zich bij hen aan te sluiten maar dat u dit weigerde en zij u vervolgens sloegen (CGVS p. 10). Wanneer u gevraagd wordt wat men precies van u wilde die eerste keer, verklaart u dat u hen moest helpen met het overbrengen van handgranaten naar een bepaalde locatie (CGVS p. 10). Vreemd genoeg geeft u hierbij eveneens aan dat u hen hielp, hoewel u kort voordien nog had aangegeven dat u dit weigerde (CGVS p. 11). Op de vraag wanneer u dan juist de granaten naar het andere dorp bracht antwoordt u dan weer dat dit in de zomer was (CGVS p. 10). Geconfronteerd met het feit dat u eerder verklaarde dat u reeds in Dalwa (januari/februari) werd aangesproken in verband met het overbrengen van de granaten, wijzigt u uw verklaringen en ontkent u dit (CGVS p. 11). Minstens even eigenaardig zijn uw uitspraken met betrekking tot de periode nadat u de granaten naar het dorp Chinar Afghana bracht. Zo stelt u eerst dat er in deze periode niets speciaals gebeurde. U geeft namelijk aan dat u soms naar het veld ging om te werken en verder gewoon thuis bleef tot u Afghanistan verliet (CGVS p. 11). Wanneer u kort nadien deze vraag opnieuw gesteld wordt, herhaalt u in eerste instantie dat er niets gebeurde, maar stelt u plotsklaps - alsof u bijna leek te denken dat u uw relaas nog iets meer in de verf diende te zetten - dat de Taliban ook nog tegen u zei dat u geen pijn meer had aan uw been en dat u zich bij hen moest aansluiten (CGVS p. 12). Op de vraag of de Taliban u dan toch nog contacteerde nadat u de handgranaten voor hen naar Chinar Afghana had gebracht, grijpt u vervolgens frappant genoeg terug naar uw eerste verklaring hieromtrent en zegt u "Nee ze kwamen niet meer, ik ging niet naar buiten, ik bleef thuis". Geconfronteerd met de uitspraak die u net voordien had gedaan, namelijk dat de Taliban had gezegd dat u geen pijn meer had aan u been en u zich bij hen moest aansluiten, wijzigt u opnieuw uw verklaringen en stelt u dat u in die periode één keer naar buiten kwam. U voegt hier nog aan toe dat de Taliban moet gedacht hebben dat uw been genezen was en dat ze aan uw vader zeiden dat u zich bij hen moest aansluiten (CGVS p. 12). Verstrikt in uw eigen verklaringen verklaart u kort nadien dan weer dat de Taliban u zélf tegenhield in uw dorp nabij de moskee, en stelt u dat u een checkpoint van de politie moest gaan bespioneren voor hen. Een checkpoint waarvan u eigenaardig genoeg niet

eens weet of het bemand werd door lokale of nationale politie, die nochtans opvallend verschillende uniformen dragen (CGVS p. 12). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt wat er nog in de periode nadat u het checkpoint ging bespioneren en voordat u Afghanistan verliet gebeurde, lijkt u als het ware opnieuw te denken dat u best nog wat elementen toevoegt aan uw relaas. U verklaart hierop immers dat u nog één keer buiten kwam en dat de Taliban u opnieuw zei dat u blijkbaar niet zoveel pijn meer had in uw been en dat u zich dus moest aansluiten bij hen (CGVS p. 12). U liet uw oorspronkelijke verklaring van bij DVZ met andere woorden evolueren van geen enkele persoonlijke bedreiging naar maar liefst vier incidenten waarbij u persoonlijk aangesproken werd door de Taliban. Voor uzelf was deze tel blijkbaar wat moeilijker bij te houden, want wanneer u aan het einde van het gehoor gevraagd wordt hoeveel keer u dan in totaal aangesproken werd door de Taliban, kan u hierop geen antwoord formuleren (CGVS p. 14).

Uit bovenstaande analyse dient dan ook geconcludeerd te worden dat aan deze asielmotieven geen enkele vorm van geloofwaardigheid kan worden gehecht. Bijgevolg kan u de hoedanigheid van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève niet worden toegekend.

Daarnaast, en niet in het minst, bevatten uw verklaringen met betrekking tot het district (Doshi) en de provincie (Baghlan) waaruit u afkomstig zou zijn eveneens opvallend veel eigenaardigheden, en blijkt u niet op de hoogte te zijn van bepaalde, waaronder zeer essentiële, informatie. Aan het begin van het gehoor op het CGVS verklaarde u immers dat u gedurende heel uw leven in Koro, een dorp binnen het district Doshi in de provincie Baghlan gewoond heeft (CGVS p. 3). Vreemd genoeg stelt u dat Koro in het noorden van het Doshi-district ligt (CGVS p. 3), hoewel het zich in feite in het uiterste oosten aan de grens met Khinjan bevindt. Ook kan u slechts vier omringende dorpen opnoemen (Dostia, Gazagel, Chawkani en Khwaja Zaid), en ontwijkt u de vraag naar andere dorpen in uw regio met het antwoord dat "dit de bekendste zijn". Helemaal frappant is het feit dat u beweert dat deze dorpen allemaal ongeveer op gelijke afstand van Koro liggen, hoewel Gazagel bijvoorbeeld al beduidend dichterbij ligt dan Chawkani of Khawaja Zaid (CGVS p. 3). Nog opmerkelijker is dat u even later Koro wel juist situeert op de kaart, namelijk tussen het district centrum van Doshi en het districtcentrum van Khinjan (CGVS p. 3, 4). Daarbij geeft u eveneens aan dat u om inkopen te doen geregeld naar één van deze twee steden ging. Wanneer u echter gevraagd wordt naar dorpen die u dan passeerde onderweg naar Doshi of Khinjan, waar u inkopen ging doen, haalt u opnieuw de vier dorpen aan die u reeds eerder noemde (CGVS p. 4). Dit geeft erg de indruk dat u een bepaald aantal namen ingestudeerd heeft, daar er heel wat meer dorpen langs de weg naar Doshi en Khinjan gelegen zijn. Hetzelfde gebeurt wanneer u de dorpen op weg naar Puli Khumri opnoemt. U kan immers slechts drie plaatsen benoemen op de weg tussen het districtcentrum van Doshi en de stad Puli Khumri (namelijk Sangesolakh, Kelagai en Shamarq, CGVS p. 4), hoewel er langs deze weg minstens vier of vijf maal zoveel dorpen gelegen zijn. Ook uw verklaringen omtrent de Andarab-rivier zijn merkwaardig. U geeft in eerste instantie correct aan dat hij ten opzichte van uw dorp aan de andere kant van de weg ligt en van Khinjan naar Doshi stroomt. Wanneer u echter gevraagd wordt welke plaatsen aan de andere kant van deze rivier liggen stelt u dat daar geen dorpen zijn (CGVS p. 4), hoewel daar onder meer Now Sharek gelegen is. Nog vreemder is uw antwoord op de vraag aan welke andere districten Doshi grenst. U beweert immers dat er maar drie aanpalende districten zijn (namelijk Puli Khumri, Khinjan en Dande Ghor, CGVS p. 4), en vergeet Tala Wa Barfak, Nahrin en zelfs Andarab op te noemen, hoewel u eerder nog over de Andarab-rivier had gesproken. Even later geeft u dan weer aan dat de 'district chief' van Doshi (Shamsuddin Sarhadi CGVS p. 4) afkomstig is van Andarab, en stelt u dat dit een dorp is (CGVS p. 4). U lijkt met andere woorden niet te beseffen dat u in feite over een aangrenzend district van Doshi aan het spreken bent, en dat Andarab niet zomaar een dorp is maar eveneens het district centrum aldaar. Ook wanneer u aan het einde van het gehoor geconfronteerd wordt met de namen van omliggende dorpen, slaagt u er slechts in om één van deze dorpen te herkennen, namelijk Kar Kunjak, te herkennen (CGVS p. 14,15). Tazan en Kobakri, twee dorpen op de weg naar het districtcentrum van Doshi, zeggen u daarentegen helemaal niets, net zoals Gazan Payen, een dorp op de weg naar Khinjan. Van Darom Bak, een dorp langs de weg van Doshi naar Puli Khumri, heeft u blijkbaar evenmin al gehoord. Over het dorp Gholras beweert u wel al iets gehoord te hebben, hoewel dit in feite een dorp is aan de hele andere kant van het Khinjan district, hetgeen het vermoeden dat u zich soms baseerde op giswerk alleen maar bevestigt (CGVS p. 15). Daarenboven doen ook Tala Wa Barfak en Nahrin, de namen van twee aangrenzende districten aan Doshi die u eerder niet kon opnoemen, geen enkel belletje meer rinkelen bij u.

In diezelfde lijn is het op zijn minst eigenaardig dat u zeer vlot de huidige 'district chief' van Doshi kan benoemen, maar de naam van zijn voorganger al vergeten bent (CGVS p. 5). Als politiechef duidt u dan weer Amir Ghafoori aan, een naam die vreemd genoeg door geen enkele bron kan bevestigd worden, en kan u zich eveneens zijn voorganger niet herinneren (CGVS p. 5). Het feit dat Abdul Jabbar Purdali in juni 2015 - toen u naar eigen zeggen nog in Doshi verbleef - als nieuwe politiechef werd aangesteld, is u blijkbaar volledig ontgaan. Ook naar de naam Hafizullah Sher Ali, politiechef van Doshi in 2011, kan u duidelijk niet anders dan raden (CGVS p. 5). Het lijkt er dan ook sterk op dat niet alleen uw

geografische kennis met betrekking tot de regio maar eveneens uw kennis met betrekking tot de gezaghebbers in uw regio ingestudeerd is. Dit vermoeden wordt alleen maar bevestigd wanneer u zonder enige twijfel aangeeft dat Sultan Mohammed Ebadi de provinciale politiechef is - maar overigens ook zijn voorganger niet weet te benoemen -, hoewel u slechts enkele minuten later diezelfde persoon eveneens aanduidt als de provinciegouverneur van Baghlan (CGVS p. 5). De werkelijke naam van de provinciale politiechef op het moment dat u Afghanistan verliet, namelijk Faqir Mohammad Jawzjani, zegt u dan weer niets, hoewel de naam van zijn voorganger in 2013 en 2014, Aminullah Amerkhel, vreemd genoeg wel een belletje doet rinkelen (CGVS p. 5). Van Asadullah Shahbaz en Samiuddin Nazer, twee leden van de provinciale raad van Baghlan, en waarvan één zelfs afkomstig uit Doshi, heeft u nog nooit gehoord (CGVS p. 6). Op de vraag wie dan de voornaamste politieke figuren uit uw regio zijn benoemt u een zekere Ismaili, maar kan u niet zeggen wie hij juist is of wat hij eigenlijk deed (CGVS p. 6). Hetzelfde geldt voor de Taliban commandanten uit uw regio die u bij naam noemt maar waarvan u niet weet welke gebieden zij controleren, waar zij verblijven of wat hun positie juist is (CGVS p. 6). Van Rahim Gul, een Talibanleider die in 2011 gedood werd in de buurt van Doshi, heeft u blijkbaar nog nooit gehoord, net zoals van Mawlawi Mamor, nochtans de schaduwgouverneur voor de Taliban in Doshi die in 2014 gevangen genomen werd (CGVS p. 6).

Helemaal bizar is het feit dat u ook niet op de hoogte bent van (re)constructiewerken in uw regio, zoals bijvoorbeeld aan de weg tussen Doshi en Puli Khumri, en de bouw van een brug over de Andarab-rivier die in februari 2015 officieel ingewijd werd (CGVS p. 5 en 6).

Tot slot is ook uw kennis van de Afghaanse kalender op zijn minst alarmerend. Zo stelt u immers dat de zevende maand 'Aqrab' is, hoewel 'Aqrab' in feite de achtste maand is. 'Assad' duidt u eerst aan als de vierde maand, maar corrigeert dit snel nadat u nogmaals op uw vingers geteld heeft. 'Qaws' zou volgens u dan weer de achtste maand zijn, hoewel het hier in feite om de negende maand gaat. Wanneer u tenslotte nog naar de zesde maand gevraagd wordt, verklaart u verbazingwekkend genoeg dat dit 'Aqrab' is, de maand die u juist eerder nog benoemd had als zevende maand (CGVS p. 6). Nochtans werkte u naar eigen zeggen als landbouwer, een beroep waarbij enige kennis van de maanden en seizoenen onontbeerlijk is, of op zijn minst al doende aangeleerd wordt. Uw werk als landbouwer kan dus eveneens ernstig in vraag gesteld worden, zeker daar u de zaaitijd van de rijst in de maand Saratan (juni/juli) situeert, terwijl dit eerder in de maand mei of ten laatste begin juni is, en de oogsttijd van de tarwe dan weer in de maand Jawza (mei/juni) plaatst, terwijl dit eerder pas in juli of augustus is (CGVS p. 7). Ook op de vraag wat Kochi's of Kochyan (een bekend nomadenvolk in Afghanistan dat geregeld in conflict geraakt met de lokale landbouwers en grondbezitters) zijn lijkt uw giswerk zich voort te zetten, net zoals bij de vraag naar 'Haft Miwa' (een traditioneel Afghaans gerecht dat onder meer bij Nieuwjaar klaargemaakt wordt). Zelfs van 'Samanak', een al even bekend gerecht in Afghanistan, heeft u klaarblijkelijk nog nooit gehoord (CGVS p. 7). Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk (recent) afkomstig te zijn uit het district Doshi gelegen in de provincie Baghlan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Doshi gelegen in de provincie Baghlan. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Doshi heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. De informatie waarop het CGVS zich baseert werd toegevoegd aan het administratief dossier (zie blauwe map).

Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, waarvoor de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker,

met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist.

Het medische attest, tenslotte, dat werd voorgelegd in het kader van uw asielaanvraag doet geen afbreuk aan bovenstaande argumentatie. Dit attest geeft immers enkel aan dat u bepaalde verwondingen hebt opgelopen, mogelijks door een bomexplosie (volgens uw verklaringen), maar staaft geenszins de precieze omstandigheden van dit incident, noch de datum waarop het plaatsvond of de locatie waar het zich voordeed. U legt verder geen stukken neer die uw herkomst, identiteit, reisroute of asielverhaal zouden kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Op basis van de analyse van uw asielrelaas werd vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève aannemelijk te maken.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat uw relaas op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) opvallend afwijkt van uw asielmotieven zoals aangegeven bij Dienst Vreemdelingenzaken in de vragenlijst van het CGVS die aldaar werd ingevuld (hierna DVZ). Bij DVZ gaf u immers aan dat u gevlucht was omwille van de algemene situatie in Afghanistan, de gevechten in uw regio, en de aanwezigheid van de Taliban en de Amerikanen. Daarnaast vermeldde u eveneens dat u vier jaar geleden gewond was geraakt bij een bomexplosie, en dat u niet eerder had kunnen vluchten vanwege uw gezondheidstoestand ten gevolge van dit incident aangezien u gedurende 3 jaar niet kon lopen (zie vragenlijst CGVS, dd. 21 november 2015, opgesteld door een medewerker van de DVZ); andere persoonlijke problemen haalde u er niet aan. Tijdens het gehoor op het CGVS beweert u echter dat u meermaals persoonlijk bent aangesproken door de Taliban en zelfs twee keer uw samenwerking (onder dwang) aan hen verleende (CGVS p. 10-13). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt hoe het komt dat u deze incidenten eerder bij DVZ niet verteld heeft, is uw antwoord nog opmerkelijker. U stelt dat u dit alles wel degelijk heeft verteld maar de medewerkers van DVZ het "misschien hebben vergeten op te schrijven" en dat men u zei dat u "alles moest uitleggen in het tweede interview" (CGVS p. 13-14). Nochtans staat de rest van uw relaas wél uitgebreid neergeschreven, en werd dit bovendien ook verder bevestigd. Zo stelde de interviewer bij DVZ onder meer bijvragen met betrekking tot de bomexplosie waar u het slachtoffer van was, de verwondingen die u hierdoor opliep en de behandeling die u hiervoor ontving (zie vragenlijst dossier DVZ). Het feit dat de interviewer zou "vergeten" op te schrijven hebben dat u daarnaast ook nog drie keer persoonlijk aangesproken werd door de Taliban en zelfs gedwongen werd om uw samenwerking te verlenen, lijkt uiterst twijfelachtig. Meer nog, de interviewer van DVZ stelde u zelfs de vraag of u ooit persoonlijk bedreigd werd, waarop uw antwoord luidde: "Nee. De Taliban waren daar, de Amerikanen waren daar. Maar ik werd nooit rechtstreeks bedreigd" (zie vragenlijst in dossier DVZ). Op het CGVS geconfronteerd met deze eerdere verklaring, beweert u frappant genoeg dat u dit nooit gezegd heeft en dat dit leugens zijn. U stelt met andere woorden dat de interviewer van DVZ enerzijds de incidenten die u persoonlijk meemaakte met de Taliban - al dan niet bewust - zou "vergeten" op te schrijven hebben, en anderzijds een verklaring van u neergeschreven zou hebben die volledig gelogen zou zijn. Niettegenstaande het feit dat dit absoluut ongeloofwaardige en zelfs absurde veronderstellingen zijn, heeft u de verklaringen die u aflegde bij DVZ - en die u voorgelezen werden in uw moedertaal - ondertekend en goedgekeurd. Daarenboven gaf u aan het begin van het gehoor op het CGVS spontaan aan dat u een kopie van dit verslag opgevraagd had via uw advocaat, en dat u dit ook had ontvangen toen u langs ging op zijn kantoor. U had met andere woorden nog een tweede gelegenheid om deze "misverstanden" recht te zetten, maar deed dit blijkbaar niet. Ook werd u aan het begin van het gehoor op het CGVS nota bene de vraag gesteld of u tijdens uw registratie bij DVZ alle redenen voor uw vlucht had kunnen vermelden, waarbij u evenmin aangaf dat u dermate belangrijke incidenten niet had kunnen of mogen vertellen, of dat ze niet opgeschreven werden (CGVS p. 2). Het lijkt er dan ook heel sterk op dat u de lacunes in uw originele verklaringen bij DVZ op het laatste nippertje, namelijk pas toen u er werkelijk mee geconfronteerd werd aan het einde van het gehoor op het CGVS, ronduit heeft proberen af te schuiven op de medewerker van DVZ, een handeling die uw algemene geloofwaardigheid ernstige schade toebrengt.

Voorts bent u er geenszins in geslaagd om de verklaringen die u op het CGVS aflegde met betrekking tot de incidenten die u persoonlijk overkwamen aannemelijk te maken. Het is immers wel erg opvallend, om niet te zeggen zeer merkwaardig, dat u de explosie waarbij u gewond raakte - een incident dat reeds vier jaar geleden plaatsvond - moeiteloos en precies in de tijd kan situeren, en de meest recente gebeurtenissen die voor u de concrete aanleiding vormden van uw vertrek uit Afghanistan amper of helemaal niet op de kalender kan aanduiden. Zo stelt u onder meer dat u in de maand Dalwa van 1393 ((...)) een eerste maal werd tegengehouden door de Taliban (CGVS p. 9, 10). Vervolgens verklaart u dat u een vijf à zestal maanden later, meer bepaald in de zomer, een tweede maal werd tegengehouden door hen (CGVS p. 10, 11). Wanneer u echter even later tijdens het gehoor opnieuw gevraagd wordt om dit tweede incident te situeren in de tijd, geeft u plots aan dat u zich de maand en het seizoen niet meer herinnert, maar dat het mogelijks in de herfst was (CGVS p. 11). (...)

Minstens even opmerkelijk is het feit dat u daarnaast ook nog gewag maakt van een derde confrontatie met de Taliban, waarna u een checkpoint moest gaan bespioneren. Wanneer u echter gevraagd wordt om ook dit in de tijd te situeren, kan u zelfs helemaal geen maand of seizoen meer aanduiden, hoewel u kort voordien nog over enerzijds de zomer en anderzijds de herfst had gesproken (CGVS p. 12). Dit wankel tijdsbesef met betrekking tot deze gebeurtenissen staat opnieuw in schril contrast met uw wel zeer vlotte aanduiding van de maand waarin u Afghanistan verlaten hebt. Aan het einde van het gehoor op het CGVS geeft u immers aan dat u Afghanistan hebt verlaten rond de maand Saratan van 1394 (juni/juli 2015, CGVS p. 14). Dit komt quasi vlekkeloos overeen met de verklaringen die u eerder bij DVZ

deed, en waarin u stelde dat u drie maanden onderweg bent geweest en aankwam in België op 3 november 2015 (zie verklaring reisroute DVZ p. 10). Echter, u was blijkbaar alweer vergeten dat u even voordien uw tweede, derde en vierde confrontatie met de Taliban vanaf de maand Saratan (...) of zelfs nog later (de herfst) situeerde - periodes waarin u dus reeds onderweg of zowaar reeds in België was. Hiermee geeft u dan ook onvermijdelijk de indruk dat u uw asielmotieven geheel of minstens gedeeltelijk ingestudeerd of zelfs verzonnen zijn, een vermoeden dat alleen maar versterkt wordt na analyse van uw verdere verklaringen omtrent deze gebeurtenissen. Hierin werden immers dermate frappante tegenstrijdigheden en inconsistenties ontdekt, dat niet anders dan vastgesteld kan worden dat u in uw eigen leugens bent verwickeld geraakt.

Op de vraag wat er precies gebeurde toen de Taliban u voor de eerste keer tegenhield in de maand Dalwa 1394 (...) antwoordt u immers in eerste instantie dat ze u vroegen om zich bij hen aan te sluiten maar dat u dit weigerde en zij u vervolgens sloegen (CGVS p. 10). Wanneer u gevraagd wordt wat men precies van u wilde die eerste keer, verklaart u dat u hen moest helpen met het overbrengen van handgranaten naar een bepaalde locatie (CGVS p. 10). (...) Op de vraag wanneer u dan juist de granaten naar het andere dorp bracht antwoordt u dan weer dat dit in de zomer was (CGVS p. 10). Geconfronteerd met het feit dat u eerder verklaarde dat u reeds in Dalwa (...) werd aangesproken in verband met het overbrengen van de granaten, wijzigt u uw verklaringen en ontkent u dit (CGVS p. 11). Minstens even eigenaardig zijn uw uitspraken met betrekking tot de periode nadat u de granaten naar het dorp Chinar Afghana bracht. Zo stelt u eerst dat er in deze periode niets speciaals gebeurde. U geeft namelijk aan dat u soms naar het veld ging om te werken en verder gewoon thuis bleef tot u Afghanistan verliet (CGVS p. 11). Wanneer u kort nadien deze vraag opnieuw gesteld wordt, herhaalt u in eerste instantie dat er niets gebeurde, maar stelt u plotsklaps – (...) – dat de Taliban ook nog tegen u zei dat u geen pijn meer had aan uw been en dat u zich bij hen moest aansluiten (CGVS p. 12). Op de vraag of de Taliban u dan toch nog contacteerde nadat u de handgranaten voor hen naar Chinar Afghana had gebracht, grijpt u vervolgens frappant genoeg terug naar uw eerste verklaring hieromtrent en zegt u “Nee ze kwamen niet meer, ik ging niet naar buiten, ik bleef thuis”. Geconfronteerd met de uitspraak die u net voordien had gedaan, namelijk dat de Taliban had gezegd dat u geen pijn meer had aan u been en u zich bij hen moest aansluiten, wijzigt u opnieuw uw verklaringen en stelt u dat u in die periode één keer naar buiten kwam. U voegt hier nog aan toe dat de Taliban moet gedacht hebben dat uw been genezen was en dat ze aan uw vader zeiden dat u zich bij hen moest aansluiten (CGVS p. 12). Verstrikt in uw eigen verklaringen verklaart u kort nadien dan weer dat de Taliban u zélf tegenhield in uw dorp nabij de moskee, en stelt u dat u een checkpoint van de politie moest gaan bespioneren voor hen. Een checkpoint waarvan u eigenaardig genoeg niet eens weet of het bemand werd door lokale of nationale politie, (...) (CGVS p. 12). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt wat er nog in de periode nadat u het checkpoint ging bespioneren en voordat u Afghanistan verliet gebeurde, lijkt u als het ware opnieuw te denken dat u best nog wat elementen toevoegt aan uw relaas. U verklaart hierop immers dat u nog één keer buiten kwam en dat de Taliban u opnieuw zei dat u blijkbaar niet zoveel pijn meer had in uw been en dat u zich dus moest aansluiten bij hen (CGVS p. 12). U liet uw oorspronkelijke verklaring van bij DVZ met andere woorden evolueren van geen enkele persoonlijke bedreiging naar maar liefst vier incidenten waarbij u persoonlijk aangesproken werd door de Taliban. Voor uzelf was deze tel blijkbaar wat moeilijker bij te houden, want wanneer u aan het einde van het gehoor gevraagd wordt hoeveel keer u dan in totaal aangesproken werd door de Taliban, kan u hierop geen antwoord formuleren (CGVS p. 14).

Uit bovenstaande analyse dient dan ook geconcludeerd te worden dat aan deze asielmotieven geen enkele vorm van geloofwaardigheid kan worden gehecht. Bijgevolg kan u de hoedanigheid van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève niet worden toegekend.

Daarnaast, en niet in het minst, bevatten uw verklaringen met betrekking tot het district (Doshi) en de provincie (Baghlan) waaruit u afkomstig zou zijn eveneens opvallend veel eigenaardigheden, en blijkt u niet op de hoogte te zijn van bepaalde, waaronder zeer essentiële, informatie. Aan het begin van het gehoor op het CGVS verklaarde u immers dat u gedurende heel uw leven in Koro, een dorp binnen het district Doshi in de provincie Baghlan gewoond heeft (CGVS p. 3). Vreemd genoeg stelt u dat Koro in het noorden van het Doshi-district ligt (CGVS p. 3), hoewel het zich in feite in het uiterste oosten aan de grens met Khinjan bevindt. Ook kan u slechts vier omringende dorpen opnoemen (Dostia, Gazagel, Chawkani en Khwaja Zaid), en ontwijkt u de vraag naar andere dorpen in uw regio met het antwoord dat “dit de bekendste zijn”. (...) Nog opmerkelijker is dat u even later Koro wel juist situeert op de kaart, namelijk tussen het district centrum van Doshi en het districtcentrum van Khinjan (CGVS p. 3, 4). Daarbij geeft u eveneens aan dat u om inkopen te doen geregeld naar één van deze twee steden ging. Wanneer u echter gevraagd wordt naar dorpen die u dan passeerde onderweg naar Doshi of

Khinjan, waar u inkopen ging doen, haalt u opnieuw de vier dorpen aan die u reeds eerder noemde (CGVS p. 4). Dit geeft erg de indruk dat u een bepaald aantal namen ingestudeerd heeft, daar er heel wat meer dorpen langs de weg naar Doshi en Khinjan gelegen zijn. Hetzelfde gebeurt wanneer u de dorpen op weg naar Puli Khumri opnoemt. U kan immers slechts drie plaatsen benoemen op de weg tussen het districtcentrum van Doshi en de stad Puli Khumri (namelijk Sangesolakh, Kelagai en Shamarq, CGVS p. 4), hoewel er langs deze weg minstens vier of vijf maal zoveel dorpen gelegen zijn. Ook uw verklaringen omtrent de Andarab-rivier zijn merkwaardig. U geeft in eerste instantie correct aan dat hij ten opzichte van uw dorp aan de andere kant van de weg ligt en van Khinjan naar Doshi stroomt. Wanneer u echter gevraagd wordt welke plaatsen aan de andere kant van deze rivier liggen stelt u dat daar geen dorpen zijn (CGVS p. 4), hoewel daar onder meer Now Sharek gelegen is. Nog vreemder is uw antwoord op de vraag aan welke andere districten Doshi grenst. U beweert immers dat er maar drie aanpalende districten zijn (namelijk Puli Khumri, Khinjan en Dande Ghor, CGVS p. 4), en vergeet Tala Wa Barfak, Nahrin en zelfs Andarab op te noemen, hoewel u eerder nog over de Andarab-rivier had gesproken. Even later geeft u dan weer aan dat de 'district chieft' van Doshi (Shamsuddin Sarhadi CGVS p. 4) afkomstig is van Andarab, en stelt u dat dit een dorp is (CGVS p. 4). U lijkt met andere woorden niet te beseffen dat u in feite over een aangrenzend district van Doshi aan het spreken bent, en dat Andarab niet zomaar een dorp is maar eveneens het district centrum aldaar. Ook wanneer u aan het einde van het gehoor geconfronteerd wordt met de namen van omliggende dorpen, slaagt u er slechts in om één van deze dorpen te herkennen, namelijk Kar Kunjak, te herkennen (CGVS p. 14,15). Tazan en Kobakri, twee dorpen op de weg naar het districtcentrum van Doshi, zeggen u daarentegen helemaal niets, net zoals Gazan Payen, een dorp op de weg naar Khinjan. Van Darom Bak, een dorp langs de weg van Doshi naar Puli Khumri, heeft u blijkbaar evenmin al gehoord. (...) Daarenboven doen ook Tala Wa Barfak en Nahrin, de namen van twee aangrenzende districten aan Doshi die u eerder niet kon opnoemen, geen enkel belletje meer rinkelen bij u.

In diezelfde lijn is het op zijn minst eigenaardig dat u zeer vlot de huidige 'district chieft' van Doshi kan benoemen, maar de naam van zijn voorganger al vergeten bent (CGVS p. 5). Als politiechef duidt u dan weer Amir Ghafoori aan, een naam die vreemd genoeg door geen enkele bron kan bevestigd worden, en kan u zich eveneens zijn voorganger niet herinneren (CGVS p. 5). Het feit dat Abdul Jabbar Purdali in juni 2015 - toen u naar eigen zeggen nog in Doshi verbleef - als nieuwe politiechef werd aangesteld, is u blijkbaar volledig ontgaan. Ook naar de naam Hafizullah Sher Ali, politiechef van Doshi in 2011, kan u duidelijk niet anders dan raden (CGVS p. 5). Het lijkt er dan ook sterk op dat niet alleen uw geografische kennis met betrekking tot de regio maar eveneens uw kennis met betrekking tot de gezaghebbers in uw regio ingestudeerd is. Dit vermoeden wordt alleen maar bevestigd wanneer u zonder enige twijfel aangeeft dat Sultan Mohammed Ebadi de provinciale politiechef is - maar overigens ook zijn voorganger niet weet te benoemen -, hoewel u slechts enkele minuten later diezelfde persoon eveneens aanduidt als de provinciegouverneur van Baghlan (CGVS p. 5). (...) Van Asadullah Shahbaz en Samiuddin Nazer, twee leden van de provinciale raad van Baghlan, en waarvan één zelfs afkomstig uit Doshi, heeft u nog nooit gehoord (CGVS p. 6). Op de vraag wie dan de voornaamste politieke figuren uit uw regio zijn benoemt u een zekere Ismaili, maar kan u niet zeggen wie hij juist is of wat hij eigenlijk deed (CGVS p. 6). Hetzelfde geldt voor de Taliban commandanten uit uw regio die u bij naam noemt maar waarvan u niet weet welke gebieden zij controleren, waar zij verblijven of wat hun positie juist is (CGVS p. 6). Van Rahim Gul, een Talibanleider die in 2011 gedood werd in de buurt van Doshi, heeft u blijkbaar nog nooit gehoord, net zoals van Mawlawi Mamor, nochtans de schaduwgouverneur voor de Taliban in Doshi die in 2014 gevangen genomen werd (CGVS p. 6).

Helemaal bizar is het feit dat u ook niet op de hoogte bent van (re)constructiewerken in uw regio, zoals bijvoorbeeld aan de weg tussen Doshi en Puli Khumri, en de bouw van een brug over de Andarab-rivier die in februari 2015 officieel ingewijd werd (CGVS p. 5 en 6).

(...)

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk (recent) afkomstig te zijn uit het district Doshi gelegen in de provincie Baghlan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Doshi gelegen in de provincie Baghlan. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Doshi heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. De informatie waarop het CGVS zich baseert werd toegevoegd aan het administratief dossier (zie blauwe map).

Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, waarvoor de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist.

Het medische attest, tenslotte, dat werd voorgelegd in het kader van uw asielaanvraag doet geen afbreuk aan bovenstaande argumentatie. Dit attest geeft immers enkel aan dat u bepaalde verwondingen hebt opgelopen, mogelijks door een bomexplosie (volgens uw verklaringen), maar staaft geenszins de precieze omstandigheden van dit incident, noch de datum waarop het plaatsvond of de locatie waar het zich voordeed. U legt verder geen stukken neer die uw herkomst, identiteit, reisroute of asielverhaal zouden kunnen staven. (...)

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Wat betreft zijn persoonlijke problemen met de taliban, voert verzoeker aan dat hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft duidelijk gemaakt dat hij daarover gesproken had bij de Dienst Vreemdelingenzaken maar dat men hem daar had gezegd dat hij de beschrijving van zijn problemen kort moest houden en hem verzekerd had dat hij de gelegenheid zou hebben om uitgebreid verklaringen af te leggen tijdens een tweede interview. Hij stelt dat het wel bekend is "dat de verhoren bij de DVZ kort zijn en bestemd zijn om de identiteit van de asielaanvragers op te nemen, hun familiesamenstelling te kennen, hun reis naar België te vernemen en de documenten die zijn ter staving van hun asielaanvraag willen neerleggen op te nemen". Er zou weinig tijd besteed worden aan de problemen die geleid hebben tot de vlucht uit het land van herkomst, die gewoonlijk door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nader worden onderzocht. Verzoeker acht zijn uitleg dan ook heel logisch, te meer daar hij geen reden zou hebben gehad elementen voor de Dienst Vreemdelingenzaken te verbergen. Zijn persoonlijke problemen met de taliban zouden zijn geloofwaardigheid juist ten goede komen. Verzoeker ontkent dat hij via zijn raadsman een afschrift zou hebben ontvangen van de vragenlijst die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker stelt dat hij aan het begin van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou hebben aangegeven dat zijn raadsman hem had gezegd dat hij een afschrift van voormelde vragenlijst zou proberen te verkrijgen. Verzoekers raadsman zou dit afschrift wel degelijk hebben gekregen maar het op zijn kantoor hebben achtergelaten. Volgens verzoeker heeft zijn raadsman hem dit afschrift nooit gegeven en zou hij ook zelf nooit hebben beweerd dat hij het van zijn raadsman had gekregen. Verzoeker besluit dat hij de inhoud (van het verslag van) zijn verhoor (bij de Dienst Vreemdelingenzaken) nooit heeft kunnen nagaan.

Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht

vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De Raad stelt op basis van de stukken in het administratief dossier vast dat verzoekers relaas op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen sterk afwijkt van de asielmotieven die door verzoeker werden aangegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken, in de mate dat niet blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken melding heeft gemaakt van het feit dat hij meermaals persoonlijk zou zijn aangesproken door de taliban en tweemaal onder dwang zijn samenwerking aan hen zou hebben verleend. Dat hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd een beknopte beschrijving te geven van zijn problemen en hem verzekerd werd dat er nader op in zou worden gegaan op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, neemt niet weg dat hem uitdrukkelijk werd gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die hadden geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij niet de tijd of gelegenheid zou hebben gehad om dermate belangrijke feiten te vermelden, te meer daar door de interviewer nader werd ingegaan op de bomexplosie waarbij verzoeker gewond zou zijn geraakt en hem ook expliciet vroeg of hij ooit zelf persoonlijk werd bedreigd door iemand, waarop verzoeker ontkenkend antwoordde (stuk 19, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dat de persoonlijke problemen die verzoeker met de taliban zou hebben gekend fundamenteel zijn om zijn vrees voor vervolging in Afghanistan aan te tonen, maakt dat *a fortiori* kan worden verwacht dat deze elementen werden opgeworpen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Waar verzoeker thans ontkent te hebben beweerd dat hij via zijn raadsman een afschrift had bekomen van de vragenlijst die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld, kan de Raad op basis van het gehoorverslag slechts vaststellen dat hem uitdrukkelijk werd gevraagd of hij via zijn advocaat een kopie had verkregen van het verslag van zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en verzoeker als volgt antwoordde: “*Ja de advocaat gaf het aan mij, ik ging naar zijn kantoor.*” (stuk 10, gehoorverslag, p. 2). Verzoekers betoog doet aldus geen afbreuk aan het vermoeden dat hij de lacunes in zijn originele verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, op het ogenblik dat hij daarmee geconfronteerd werd op het einde van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft proberen af te schuiven op de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken – verzoeker verklaarde immers dat de incidenten die hij persoonlijk meemaakte met de taliban mogelijks niet werden opgeschreven, respectievelijk dat het feit dat hij ontkende ooit persoonlijk te zijn bedreigd gelogen is (stuk 10, gehoorverslag, p. 13). Dat verzoeker reeds aan het begin van zijn gehoor, en dus nog vóór het ogenblik waarop hij met zijn verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd geconfronteerd, heeft uitgelegd dat zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken heel kort geweest was en men hem gevraagd had zijn problemen samen te vatten, doet hieraan geen afbreuk in de mate dat het korte bestek van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken de vastgestelde omissies niet kan verklaren.

Volgens verzoeker acht de verwerende partij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet geloofwaardig “*met als reden dat hij het incident niet in 2011 kon situeren, noch de juiste plaats ervan*”. Hij stelt dat hij nochtans wel heeft aangeduid dat dit in maart-april 2011 plaatsvond. In zoverre verzoeker doelt op de bomexplosie waarbij hij gewond raakte, dient te worden vastgesteld dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker dit incident niet correct in de tijd of in de ruimte kon situeren. Er wordt in tegendeel opgemerkt dat het wel erg opvallend is dat verzoeker een incident dat reeds vier jaar geleden plaatsvond moeiteloos en precies in de tijd kan situeren, maar de meest recente gebeurtenissen die voor hem de concrete aanleiding vormden van zijn vertrek uit Afghanistan amper of helemaal niet op de kalender kan aanduiden.

Waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker het incident waarbij hij een tweede keer werd tegengehouden door de taliban eerst in de zomer situeerde om daarna te verklaren dat het mogelijks in de herfst was, wijst verzoeker erop hij geboren is in 1996 en negentien jaar oud was toen zijn persoonlijke problemen met de taliban begonnen. Hij zou daarenboven een groot trauma hebben gekregen ten gevolge van de zelfmoordaanslag die in 2011 plaatsvond en waarbij hij een hersenbloeding zou hebben opgelopen. Verzoeker wijst er tevens op dat hij nooit naar school is gegaan, niet kan schrijven en altijd op de velden van zijn familie heeft gewerkt. Hij zou ook geen kalender kunnen lezen en alleen de data van nieuwjaar en de maand Ramadan kennen. Verzoeker besluit dat het voor hem moeilijk is gebeurtenissen die zich min of meer een jaar geleden voordeden precies in de tijd te situeren. De Raad is van oordeel dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen – *a fortiori* indien deze de rechtstreekse aanleiding vormden voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst – kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker moeite heeft om aan te geven wanneer zijn relatief recente persoonlijke confrontaties met de taliban precies plaatsvonden, met dien verstande dat hij een incident

dat zich vier jaar eerder voordeed wél moeiteloos in de tijd weet te situeren. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat hij te jong was om zich deze gebeurtenissen te herinneren. Waar verzoeker verwijst naar zijn gebrek aan scholing en zijn ongeletterdheid, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonbaar dat zijn verstandelijke vermogens hierdoor zijn aangetast en hij hierdoor niet in staat zou zijn zijn leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Uit het gehoorverslag blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige, duidelijke vragen stelde die verzoeker kennelijk kon volgen en waarvan hij de logica en inhoud correct begreep. Verzoeker brengt evenmin objectieve elementen bij die erop wijzen dat hij daadwerkelijk getraumatiseerd is, derwijze dat dit een invloed zou kunnen hebben op zijn verklaringen. Blijkens het gehoorverslag verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor dat hij ten gevolge van de bomexplosie gewond raakte aan zijn hoofd en dat zijn hoofd bloedde, maar niet dat hij ook een hersenbloeding opliep, hoewel het hier toch een ernstig letsel betreft waarvan kan worden verwacht dat verzoeker het zou hebben vermeld (stuk 10, gehoorverslag, p. 9, 10). Dat verzoeker niet met een kalender kan werken, is niet aannemelijk. Vooreerst heeft verzoeker dit op geen enkel ogenblik tijdens zijn gehoor opgemerkt, ook niet toen hem gevraagd werd wanneer het lenteseizoen start en gepeild werd naar zijn kennis van de Afghaanse kalender (*Ibid.*, p. 5, 6). Daarnaast maakte hij gebruik van de Afghaanse kalender om de zaai- en oogsttijden van rijst en tarwe (al dan niet correct) te situeren en wist hij de zelfmoordaanslag waarbij hij gewond raakte vlot te situeren “*in de maand van hamal in 1390*” (*Ibid.*, p. 7, 9).

Verzoeker werpt op dat de tegenpartij hem verwijt dat hij de periode van de derde confrontatie met de taliban, waarna hij een checkpoint moest gaan bespioneren, niet kon aanduiden, maar dat hij tijdens zijn gehoor nochtans duidelijk maakte dat dit ongeveer tien à vijftien dagen was nadat men hem gevraagd had handgranaten naar een ander dorp te brengen en enkele dagen nadat de taliban hem opnieuw hadden gevraagd zich bij hen aan te sluiten. De Raad stelt vast dat verzoeker, hem gevraagd wanneer deze derde confrontatie precies was, antwoordde: “*Dat weet ik niet meer.*”. Pas wanneer hem na dit antwoord wordt gevraagd hoe lang het was na het incident met de granaten, geeft verzoeker aan dat er tien tot vijftien dagen tussen beide incidenten zaten (stuk 10, gehoorverslag, p. 12). Aldus doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling dat hij de derde confrontatie met de taliban niet in een maand of seizoen weet te situeren, daar waar hij kort voordien nog over enerzijds de zomer en anderzijds de herfst had gesproken.

Waar verzoeker zijn problemen met de taliban in de herfst van 2015 situeerde, en dus na het tijdstip waarop hij Afghanistan volgens zijn verklaringen reeds zou hebben verlaten, geeft hij aan dat het hier een vergissing betreft die te wijten is aan zijn jonge leeftijd, zijn gebrek aan scholing en het trauma dat hij in zijn land van herkomst zou hebben opgelopen. Hoger werd reeds uiteengezet dat deze factoren de vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen niet kunnen verklaren of verschonen.

Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor niet consequent was wat betreft het tijdstip waarop hij handgranaten vervoerde, laat verzoeker thans gelden dat het bij de lezing van het gehoorverslag duidelijk is dat er sprake is van een vertaalfout of een slecht begrip van de vraag. Verzoeker beweert dat hij deze fout onmiddellijk zou hebben “*uitgelegd*” en herneemt enkele van zijn verklaringen. Toen hem gevraagd werd wat de taliban precies van hem wilden toen ze hem een eerste keer tegenhielden in de maand ‘dalwa’, zou verzoeker kennelijk hebben begrepen “*dat men hem vroeg uitleg te geven over wat er gebeurde toen hij de eerste keer gestopt werd*”. Samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in eerste instantie aangaf dat de taliban hem tijdens de eerste confrontatie in de maand ‘dalwa’ vroegen om zich bij hen aan te sluiten, hij dit weigerde en zij hem vervolgens sloegen. Gevraagd wat de taliban precies van hem wilden toen ze hem de eerste keer stopten in de maand ‘dalwa’, antwoordde verzoeker evenwel: “*Ze zeiden dat ik ze moest helpen.*”. Gevraagd waarmee hij hen moest helpen, antwoordde verzoeker: “*Ze zeiden dat ze mij handgranaten zouden geven en dat ik die naar een locatie moest brengen (...)*” (stuk 10, gehoorverslag, p. 10). Het gegeven dat verzoeker op een bepaald moment tijdens zijn gehoor heeft verduidelijkt dat het incident waarbij hem gevraagd werd handgranaten te vervoeren niet in de maand ‘dalwa’ plaatsvond maar wel in de zomer, of vijf à zes maanden na zijn eerste persoonlijke confrontatie met de taliban, neemt niet weg dat hij voormeld incident eerder wél in de maand ‘dalwa’ situeerde. Uit het gehoorverslag blijkt nergens dat er zich tijdens het gehoor problemen zouden hebben voorgedaan met de vertaling. Verzoeker verklaarde bovendien zowel in het begin als op het einde van het gehoor de tolk goed te verstaan (*Ibid.*, p. 2, 15). De Raad is van oordeel dat de vraag “*Toen ze u de éérste keer stopten in de maand Dalwa, wat wilden ze precies van u?*” duidelijk is en geen ruimte laat voor misinterpretatie, zodat niet kan worden aangenomen dat er hieromtrent een misverstand zou zijn geweest.

Verzoeker betoogt dat hij op spontane wijze zou hebben aangegeven dat hij in de periode nadat hij voor de taliban handgranaten had vervoerd door de taliban werd bevolen zich bij hen aan te sluiten. Het zou juist ten gevolge van deze woorden zijn geweest *“dat de behandelende agent over dit evenement onderzocht heeft”*. Waar hij ontkennend antwoordde toen hem gevraagd werd of hij na het vervoer van de granaten nog door de taliban werd gecontacteerd, moet er volgens verzoeker opnieuw sprake zijn geweest van een misverstand. Hij is van mening dat hij spontaan belangrijke details gaf met betrekking tot het incident waarbij hij door de taliban werd tegengehouden en gevraagd werd een checkpoint van de politie te bespioneren. Het feit dat hij niet wist hoeveel keer hij in totaal werd aangesproken door de taliban bewijst volgens hem dat hij zijn relaas niet van buiten heeft geleerd. De Raad stelt vast dat verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd wat er gebeurde in de periode nadat hij de granaten naar Chinar Afghana had gebracht en voor hij Afghanistan verliet, en dat verzoeker hierop als volgt antwoordde: *“Soms ging ik naar het veld om te werken, verder bleef ik thuis tot ik hier kwam.”* (stuk 10, gehoorverslag, p. 11). Wanneer hem wat later opnieuw gevraagd werd wat er gebeurde in de maand voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, antwoordde verzoeker dat er niets gebeurde maar voegde daaraan toe: *“Ook had ik pijn in mijn been, ik moest wachten omdat ik niet goed kon wandelen, de Taliban zeiden “Je been is oké, je hebt geen pijn, je moet je bij ons aansluiten”.”*. Echter, daarop expliciet gevraagd of de taliban verzoeker nog contacteerden nadat hij de granaten naar Chinar Afghana bracht, antwoordde hij: *“Nee ze kwamen niet meer, ik ging niet naar buiten, ik bleef thuis.”*. Geconfronteerd met zijn eerdere uitspraak dat de taliban hadden gezegd dat hij geen pijn meer had aan zijn been en dat hij zich bij hen moest aansluiten, wijzigde verzoeker opnieuw zijn verklaringen en gaf hij aan in die periode één keer buiten te zijn gekomen en dat zijn vader werd aangesproken door de taliban, om kort nadien dan weer te verklaren dat de taliban hem zelf tegenhielden nabij de moskee in zijn dorp en hem vroegen om een checkpoint van de politie te bespioneren (stuk 10, gehoorverslag, p. 12). Gelet op het bovenstaande, kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat hij *“op spontane wijze”* zou hebben aangegeven dat hij in de periode nadat hij voor de taliban handgranaten had vervoerd nog door hen persoonlijk werd aangesproken, noch dat hij spontaan details zou hebben gegeven over zijn spionageopdracht bij het checkpoint van de politie. Verzoekers uitleg als zouden zijn tegenstrijdige verklaringen te wijten zijn aan een misverstand, overtuigt niet. Er kan bovendien niet worden ingezien in welke zin het feit dat verzoeker aan het einde van het gehoor niet kon aangeven hoeveel keer hij in totaal werd aangesproken door de taliban bewijst dat hij zijn relaas niet van buiten heeft geleerd.

Ter verklaring van zijn gebrekkige geografische kennis met betrekking tot zijn regio van herkomst, voert verzoeker aan dat hij nooit naar school is geweest, altijd op de velden van zijn ouders heeft gewerkt, heel weinig heeft gereisd en nog heel jong is. Hij stelt dat de tegenpartij van hem niet mag eisen dat hij precieze informatie *“zoals degene die men van een persoon kan verwachten, die universitaire studies beëindigd heeft”*. Hij noemt het tevens opvallend dat de informatie die hij wel kon geven niet betwist wordt. Hij geeft nog mee dat hij zal proberen om identiteitsdocumenten uit zijn land van herkomst te krijgen. De Raad is van oordeel dat zelfs van een persoon die geen scholing genoten heeft en relatief jong is redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerde regio van afkomst. Het feit dat verzoeker een ongeletterde persoon zou zijn en altijd op de velden van zijn ouders heeft gewerkt kan zijn gebrekkige kennis betreffende zijn directe en persoonlijke leefwereld niet toedekken. Verzoeker toont niet aan dat zijn gebrek aan scholing zijn verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat is zijn eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Uit het gehoorverslag blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. Van verzoeker kan dan ook verwacht worden dat hij correct en in detail kan antwoorden op eenvoudige vragen over zijn eigen dorp en district en de naburige dorpen en districten – zijnde zijn onmiddellijke leefwereld –, wat *in casu* niet het geval bleek te zijn. Om deze vragen correct te kunnen beantwoorden is geen schoolse kennis vereist, laat staan een universitaire opleiding. Ze gaan immers over de dagelijkse realiteit van elke inwoner uit die streek. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekers identiteit hier niet ter discussie staat, blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier niet dat verzoeker identiteitsdocumenten heeft neergelegd.

In zoverre verzoeker zich beroept op een gebrek aan scholing en *“algemene cultuur”* wat betreft zijn gebrekkige kennis aangaande de gezaghebbers in zijn regio van herkomst, kan verzoeker evenmin worden gevolgd. Van een persoon die beweert in het dorp Koro, in het district Doshi van de provincie Baghlan te zijn geboren, en daar gedurende zijn hele leven tot aan zijn vertrek uit Afghanistan te hebben gewoond (stuk 10, gehoorverslag, p. 3) kan immers worden verwacht dat hij de voornaamste politieke figuren van zijn district en provincie kent. Dat verzoeker niet veel gereisd heeft en altijd op de velden is gebleven kan niet afdoende verklaren waarom hij niet op de hoogte bleek van de reconstructiewerken

aan de weg tussen Doshi en Pul-e Khumri en de bouw van een brug over de Andarab-rivier. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij wel degelijk gebruik maakte van het wegennet en dat hij voor inkopen soms naar Pul-e Khumri ging (stuk 10, gehoorverslag, p. 3). Dat verzoeker op het moment van de inwijding van de nieuwe brug over de Andarab-rivier in februari 2015 thuis aan het genezen was van de verwondingen die hem waren toegebracht door de taliban, kan niet verklaren dat hij niets vernomen zou hebben over de plannen voor de bouw van deze brug of over het bestaan ervan.

Waar verzoeker ter terechtzitting middels een aanvullende nota de taskara's van hemzelf en zijn vader neerlegt teneinde aan te tonen "*dat hij is echt uit de Afghanistan*", wordt door de verwerende partij ter terechtzitting terecht opgemerkt dat verzoekers nationaliteit niet wordt betwist, doch enkel zijn afkomst uit het district Doshi in de provincie Baghlan.

2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt immers niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Doshi in de provincie Baghlan, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift, en in meest ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en zijn dossier te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF